

Print manager – az Y-generáció

Dr. Peller Katalin

Az oktatás Magyarországon olyan, mint a foci: mindenki ért hozzá, de csak kevesen csinálják jól. Két dologban azonban különbözik a focitól. Egyrészt így vagy úgy, de mindenki érintett. Vagy azért, mert szülőként szeretnénk a gyerekünknek perspektivikus jövőt biztosítani, vagy azért, mert oktatóként-pedagógusként naponta kell szembenézni ezernyi nehézséggel, vagy azért, mert munkaadóként dühöngünk, hogy a gyereket mindenre megtanították, csak arra nem, amire kellett volna. A másik óriási különbség, hogy az oktatás nem szabadidős elfoglaltság, nem a cirkusz, hanem a kenyér kategóriája.

Persze ne legyünk telhetetlenek. A rendszerváltás óta alapjában megváltozott az oktatási rendszer, sok szempontból jó irányban. Kevés szempontból viszont nem. Vegyük például a saját szakmánkat, a nyomdászatot. Itt és most nem akarok könnyeket hullatni a régi szép idők felett, amikor a szülők – mondjuk úgy a háború előtt – akár fizetni is hajlandók voltak azért, hogy gyermekük nyomdászinak lehessen. Mert tudták, hogy nemcsak jól jövedelmező szakmát adnak csemetéjük kezébe, de társadalmilag elismert (ma úgy mondanánk szociálisan magasan pozícionált) emberek lesznek. Aztán persze megint megváltozott egy kicsit a világ '45 után, de még mindig vonzó szakma volt a nyomdászat. Hány és hány olyan kollégáról tudunk, akik ugyan eredetileg másnak készültek, de végül itt kötöttek ki, és nem bánták meg. Még azok is, akik művészi pályára váltottak, büszkéek rá, hogy életük kezdetén egyik vagy másik nyomdában dolgoztak.

Még egyszer mondom: nem tartom szerencsésnek a múlt fölötti kesergést, de valljuk meg őszintén, ma már inkább szeretné a szülő managerre képezettni az Y-generációhoz tartozót, mint gépmesterré. Azt ugyan nem tudja pontosan, hogy mit is csinálna managerként, de mégiscsak ígéretesebb, mint melósként gürzölni kevés pénzért egy gyárban. Végül is

lám, sok ipari ágazatban hogyan jártak az emberek! Megszűnt az állásuk, megszűnt a munkahelyük, sőt az ágazatuk is, és mehetek átképezettni magukat, már ha volt rá lehetőségük. Arról persze a managerálmokat kergető szülőnek fogalma sincs – hacsak nincs nyomdász ismerőse –, hogy a „melós” egy nyomdában több számítógéppel és egyéb elektronikus kütyüvel foglalkozik, mint egy bankfiú. A gépterem optimális esetben – és egyre több az ilyen „optimális eset”! – olyan tiszta, hogy a gépmesterek minden nap fehér pólóban dolgoznak. Jövedelmük jelentősen meghaladja a magyar átlagot. És ha kedvük úgy tartja, hogy állást váltsanak, kapósak, mint a gazdag menyasszony. Szóval minderről fogalma sincs a február táján iskolai tájékoztatókat bújó szülőnek és gyereknek.

Amikor a Magyar Grafika főszerkesztő asszonya megkért ennek a cikknek a megírására, azon gondolkodtam, hogy mi is legyen az a téma, amit a nyomdai oktatásból kiragadok.

Nem vagyok oktatási szakember, nálam sokkal kiválóbbak pontosan tudják, hogy mit és hogyan kell (ene) oktatni közép- és felsőfokon. Azt azonban tudom, hogy diák nélkül a legjobb szisztéma is halott. Ha pedig nincs diák, akkor egy-két év múltán nem lesz kit a csillogó gépek mellé állítani. Az energiamegmaradás törvénye értelmében – mely szerint nem vész el, csak átalakul – a mai nap oktatási problémájából a holnap foglalkoztatási problémája lesz. Éppen ezért a szövetség egyik fontos feladatának tekintem, hogy ezen a területen támogassa az iskolákat. Olyan programokat kell közösen kidolgoznunk, amely megismerteti szülőkkkel és gyerekekkel, hogy mit is jelent ma nyomdásznak lenni. Tőlem nevezhetjük akár print managernek is, ha úgy vonzóbb. A lényeg, hogy minél több, kiváló alapképzést kapott fiatal kerüljön a szakmába, akik ugyanúgy fémjelezni fogják a 21. századot, mint a Kner- és Tevan-generáció.